

STEPHEN KING

Goodreads.com GERIAUSIAS 2014 METŲ DETEKTYVAS

**PONAS
MERSEDESAS**

Alma littera

2009-ųjų balandžio 9-oji ir 10-oji

Ogis Odenkirkas turėjo 1997-ųjų laidos *Datsun* automobilį – vis dar važiuojantį, nors rida jau solidi, – tik kad benzinas buvo brangus, juolab darbo neturinčiam žmogui, o rotušė buvo kitame miesto gale, tad jis nusprendė vakare sėsti į paskutinį autobusą. Išlipo iš jo dvidešimt minučių po vienuoliktos su kuprine ant nugaros ir susivyniotu miegmaišiu po pažastimi. Mat sumetė, kad trečią nakties tikriausiai džiaugsis turįs pūkinį miegmaišį. Naktis buvo ūkanota ir vėsi.

– Sėkmės, drauguži, – išlipant jam palinkėjo vairuotojas. – Tikrai turėtum ką nors gauti – jau vien dėl to, kad atmynei pirmas.

Atmynė, tik ne pirmas. Įveikęs plačią ir stačią link rotušės vedančią įvažą, jis išvydo bent kelias dešimtis žmonių, laukiančių lauke, prie stiklinių durų: keli iš jų stovėjo, o dauguma buvo prisėdę. Geltona juosta su užrašu *STOP* sujungtos gairės žymėjo įmantriai vingiuojantį, tai pirmyn, tai atgal vedantį taką, primenantį labirintą. Tokių Ogis buvo matęs prie kino teatrų ir banke, kuriam buvo skolingas, mat pastaruoju metu viršijo kortelės kredito limitą ir suprato, kam jie skirti, – kuo mažesniame plote sutalpinti kuo daugiau žmonių.

Pasiekęs darbo ieškančiųjų eilę, rodos, netrukus turėjusią virsti tautinį kubiečių šokį kongą trypsiančių žmonių vora, ir pamatęs jos gale stovinčią moterį, pasikabinusią ant krūtinės *Papoose* nešioklę su joje miegančiu kūdikiu, Ogis ir nustebo, ir nusivylė. Kūdikio skruostai buvo įraudę nuo šalčio; kaskart jam iškvepiant buvo girdėti karkimas.

Moteris išgirdo prieinant šiek tiek pūtuojantį Ogį ir atsisuko. Ji buvo jauna ir gana graži, nors po akimis ir galėjai įžiūrėti juos-

vus ratilus. Ant žemės, prie kojų, buvo pasidėjusi nedidelį krepšį paminkštintais šonais. Ogiui dingtelėjo, kad tai – krepšys, skirtas kūdikio priežiūros reikmenims ir vystyklams.

– Labas, – tarė ji, – sveikas atvykęs į Ankstyvų paukščių klubą.

– Tikiuosi, sučiupsime po kirminą. – Jis trumpai susimąstė, tylomis nusiplūdo ir ištiesė ranką. – Aš – Ogiustas Odenkirkas. Ogis. Įmonė, kurioje dirbau, neseniai sumažino etatų. Rodos, taip XXI amžiuje paaiškiname, kad mus atleido?

Moteris paspaudė jam ranką. Stipriai, tvirtai, nė trupučio nesidrovėdama.

– Aš esu Dženisė Krei, o mano mažytis džiaugsmo ryšulėlis – Pati. Rodos, ir mano darbovietėje mažino etatus... Dirbau šeimninke vienos labai malonios šeimos namuose, Cukraus Aukštumose. Šeimninkas... na... jis turi naujų automobilių saloną.

Ogis suraukė kaktą.

Dženisė pritariamai linktelėjo.

– Žinau. Jis sakė atleidžiantis mane skaudama širdimi, bet jie privalantys veržtis diržus...

– Dabar daug kas veržiasi, – tarė Ogis ir pagalvojo: *Neradai, kas pasirūpintų vaiku? Neturi artimųjų?*

– Teko ją čia neštis. – Ogiui dingtelėjo, kad gebėjimas skaityti mintis Dženisei Krei tikriausiai nebūtinai, ji ir taip nesunkiai perprato, apie ką jis galvoja. – Daugiau nėra kam pasirūpinti mažyle. Tiesiog *nėra kam*. Kitame gatvės gale gyvenanti mergina negalėjo visą naktį likti namuose, net jei būčiau sumokėjusi, bet ir mokėti neturiu iš ko. Jei negausiu darbo, neišmanau, ką reikės daryti.

– O jūsų tėvai? Ar jie negali pagloboti mažylės? – paklausė Ogis.

– Jie gyvena Vermonte. Jei turėčiau bent šiek tiek drąsos, pasiimčiau Pati ir važiuotume pas juos. Jie gražiai gyvena. Tik... turi savų bėdų. Tėtis sako, kad jų namai grimzta. Ne, ne tiesiogine prasme, namas nestovi upėje, bet... finansiškai.

Ogis supratingai linktelėjo. Pastaruoju metu tai tikrai buvo ne naujiena.

Įveikę stačią įkalnę Marlboro gatve, kurioje Ogis neseniai išlipo iš autobuso, atvažiavo dar keli automobiliai. Jie pasuko kairėn, į didelę ir tuščią automobilių stovėjimo aikštelę, kuri iki rytojaus ryto, likus kelioms valandoms iki pirmos kasmetės miesto darbo

vietų mugės, be abejonės, bus pilnutėlė. Nė vienas automobilis neatrodė naujas. Vairuotojams pastačius mašinas, iš daugumos jų išlipo po tris arba keturis ieškančius darbo žmones ir visi patraukė link rotušės durų. Ogis jau nestovėjo eilės uodegoje. Dabar jos galas beveik siekė pirmą gairių žymimą posūkį.

– Jei gausiu darbą, galėsiu pasisamdyti auklę, – vėl prabilo moteris. – Bet šianakt mudviem su Pati kaip nors teks išverti.

Kūdikis kostelėjo, lyg sirgtų stipriu gerklų uždegimu, pasimuisitė nešioklėje ir vėl nurimo. Mergaitė buvo bent jau šiltai aprengta; net rankytės apmautos mažytėmis kumštinėmis pirštinėmis.

Vaikai gajūs... – truputį nerimaudamas tarė sau Ogis. Tada prisiminė Smėlio dubenį* ir Didžiąją depresiją. Na, jam ir ši neatrodė maža. Vos prieš dvejus metus viskas buvo lyg ir gerai. Piniguose jis nesimaudė, bet galą su galu *sudurdavo* ir beveik kiekvieno mėnesio pabaigoje truputį atsidėdavo. O dabar viską velniai nunešė. Jie kažką padarė su pinigais. Ogis šių reikalų neišmanė, jis dirbo *Great Lakes Transport* įmonės logistikos skyriaus biure ir rūpinosi važtaraščiais, be to, kompiuteriu parinkdavo krovinio gabenimo maršrutą ir būdą – laivu, traukiniu arba lėktuvu.

– Žmonės išvys mane su kūdikiu ir manys, kad privalėsiu juo rūpintis, – akivaizdžiai nervindamasi pasakė Dženisė Krei. – Aš žinau, matau tai jų veiduose ir... jūsiškiame pamačiau. Bet ką gi man daryti? Net jei kitame gatvės gale gyvenanti mergina būtų galėjusi visą naktį likti namuose, man už tai būtų tekę pakloti aštuoniasdešimt keturis dolerius. *Aštuoniasdešimt keturis!* Turiu atsidėjusi tik tiek, kiek reikia ateinančią mėnesį susimokėti už nuomą, o šiaip aš basa nuoga. – Ji šyptelėjo ir automobilių stovėjimo aikštelėje, ant aukštų stulpų įtaisytų natrio dujų lempų šviesoje, Ogis išvydo ant jos blakstienų žvilgant kelias ašaras. – Per daug plepu...

– Jei ketinate atsiprašyti, tai... tiek to, nereikia.

Laukiančiųjų eilė nusidriekė už pirmo posūkio, apsisuko ir grįžo prie Ogio. Beje, moteris buvo teisi. Jis matė, kad nešioklėje miegantį vaiką varsto daugybė žvilgsnių.

* Galingų smėlio audrų laikotarpis, per kurį XX a. ketvirtajame dešimtmetyje labai nukentėjo JAV ir Kanados prerijų gamta ir žemės ūkis.

– Na, taip. Yra, kaip yra. Esu vieniša, netekėjusi ir darbo neturinti motina. Norėčiau visų už viską atsiprašyti.

Ji atsisukusi pažvelgė į plakatą, kabantį virš stiklinių durų. *TŪKSTANTIS GARANTUOTŲ DARBO VIETŲ!* – skelbė jis. O apačioje dar buvo parašyta: „*Mes rūpinamės savo miesto gyventojais!*“ – *MIESTO MERAS RALFAS KINSLERIS*.

– Kartais noriu atsiprašyti ir už Kolumbainą*, ir už Rugsėjo 11-ąją, ir už tai, kad Baris Bondsas vartojo steroidus. – Ji niekinamai sukikeno. – Kartais trokštu atsiprašyti net už tai, kad sudužo daugkartinis erdvėlavis, nors, kai tai nutiko, dar tik mokiausi vaikščioti.

– Nesijaudinkite, – nuramino ją Ogis, – jums pasiseks.

Tiesiog... reikėjo taip pasakyti.

– Man tik gaila, kad oras toks drėgnas. Gerai ją aprenčiau, jei naktį atšaltų, bet ta drėgmė... – Moteris papurtė galvą. – Ir vis dėlto mums pavyks, juk taip, Pati? – Ji pamalonino Ogį blankia, nevilties kupina šypsena. – Kad tik nelytų.

Ir nelijo, bet drėgmės prisikaupė tiek, kad natrio garų lempų apšviestame ore galėjai įžiūrėti smulkučius vandens lašelius. Netrukus Ogis susivokė, kad Dženisė Krei miega stovėdama. Galėjai pamanyti, kad ji perkėlė visą kūno svorį ant vienos kojos, jos pečiai atrodė nusvirę, o tamsius sparnus primenančios, veidą ir smakrą apgaubusios plaukų sruogos beveik siekė krūtinkaulį. Jis žvilgtelėjo į laikrodį: buvo be ketvirčio trečia.

Po dešimties minučių pabudusi pravirko mažylė. Jos motina (*Pati dar vaikas*, – dingtelėjo Ogiui) kniastelėjo, sušnarpštė kaip kumelė, pakėlė galvą ir pamėgino ištraukti kūdikį iš nešioklės. Iš pradžių jai nesisekė: prorėžose įstrigo mergytės kojos. Ogis prišoko padėti ir prilaikė nešioklės šonus. Kai Pati, dabar jau rėkdama iš visų plaučių, pagaliau buvo ištraukta, ant mažytės rožinės striukės ir prie jos derančios kepurytės jis pamatė spindint vandens lašus.

– Ji alkana, – tarė Dženisė. – Duočiau krūtį mergaitei, bet ji dar ir šlapia. Net per kelnes čiuopiu drėgmę. Dieve, negaliu pa-keisti jai vystyklo šiame... Tik pažvelkite, koks tirštas rūkas!

* Kalbama apie žudynes vienoje iš Kolumbaino vidurinių mokyklų.

Ogis pasvarstė, kokia keista dievybė lėmė, kad jis atsistotų į eilę po šios moters? Taip pat jam buvo įdomu, kaip, po galais, Dženisė Krei gyvens toliau – *visą* jai likusį gyvenimą, ne tik artimiausius aštuoniolika ar šiek tiek daugiau metų, kai bus atsakinga už dukterį. Ir sugalvok tu man išeiti iš namų tokią naktį tuščiomis rankomis, prigriebus tik krepšį su vystyklais! Po velnių, matyt, ji tikrai priremta prie sienos!

Šalia Pati krepšio su vystyklais Ogis padėjo savo miegmaišį. Tada atsitūpė, atrišo raiščius, išvyniojo jį ir atsegė užtrauktuką.

– Lįskite į miegmaišį. Sušilkite pati ir sušildykite *ją*. Paskui paduosiu viską, ko jums reikės.

Glausdama prie krūtinės spurdančią ir verkiančią mažylę, moteris įdėmiai jį nužvelgė.

– Ar jūs vedęs, Ogi?

– Išsiskyręs.

– Vaikų turite?

Jis papurtė galvą.

– Kodėl jūs mums toks malonus?

– Nes esame čia, – trūktelėjęs pečiais paaiškino jis.

Tarsi negalėdama apsispręsti, moteris dar kelias akimirkas žvelgė į Ogi, o tada padavė jam kūdikį. Ogis ištiesė rankas, paėmė mažylę, bet prie krūtinės glausti neskubėjo, mat jautė negalįs atitraukti akių nuo jos įraudusio ir pykčio iškreipto veidelio, nuo snarglio lašelio, pakibusio ant riestos nosies galiuko, nuo kojyčių flaneliniame kombinezone, tarsi nematomus dviračio pedalus minančių orą. Dženisė įsirangė į miegmaišį ir ištiesė rankas.

– Duokite.

Ogis taip ir padarė, o moteris įsirausė dar giliau ir dingo miegmaišyje. Šalia, toje vietoje, kur laukiančiųjų vora darė pirmą vingį ir driekėsi atgal, stovėjo du jauni vyrai ir spoksojo į juodu.

– Žiūrėkit savo reikalų... – tarė Ogis ir jie nukreipė žvilgsnius kitur.

– Gal paduotumėte vystyklą? – paprašė Dženisė. – Prieš maitindama, turiu ją perrengti.

Priklaupęs ant šlapio šaligatvio, jis atsegė krepšio paminkštintais šonais užtrauktuką. Ir iš pradžių gerokai nustebo, pamatęs ne

Pampers, o medvilninius vystyklus, bet po kelių akimirų viską suprato. Mat medvilnines galėjai naudoti daug kartų. Gal vis dėlto ši moteris ir nebuvo visiškai niekam tikusi.

– Matau, turite ir buteliuką *Baby Magic* losjono kūdikiams. Ar ir jį paduoti?

Dabar iš miegmaišio kyšojo tik jos rusvų plaukų sruoga.

– Taip, prašyčiau...

Jis ištiesė vystyklą ir losjoną. Miegmaišis ėmė krutėti ir trūkčioti. Iš pradžių kūdikio verksmas sustiprėjo. Kažkas, stovintis gerokai atokiau, prie vieno iš tiršto rūko gaubiamo posūkio, tarė: *Ar ji negali užčiaupti to vaiko?* Paskui atsklido ir kitas balsas: *Reikėtų paskambinti socialinės tarnybos pareigūnams.*

Ogis žiūrėjo į miegmaišį ir laukė. Pagaliau jis liovėsi krutėjęs ir į lauką išlindo vystyklą laikanti ranka.

– Būkite geras, įdėkite jį į krepšį. Ten yra plastikinis maišelis nešvariems vystyklams. – Dženisė pažvelgė į Ogį nelyginant kurmis iš olos. – Nesijaudinkite, jis neprikrautas, tik šlapias.

Ogis paėmė vystyklą, įkišo jį į plastikinį maišelį su *COSTCO* prekybos centro logotipu ant šono, paskui užtraukė vystyklų krepšio užtrauktuką. Dar porą minučių iš miegmaišio (*Vien maišeliai ir maišai...* – dingtelėjo jam) sklido verksmas, o tada staiga liovėsi, – matyt, Pati vidury rotušės automobilių stovėjimo aikštelės ėmė žįsti motinos krūtį. Virš stiklinių durų, kurių dar bent šešias valandas niekas neatidarys, garsiai pliaukštelėjo vėjo gūσιο pajudintas plakatas. *TŪKSTANTIS GARANTUOTŲ DARBO VIETŲ!*

Kurgi ne, – niūriai pagalvojo Ogis. – *O jei rūpinsiesi, kad tau netrūktų vitamino C, niekada nesusirysi AIDS.*

Praėjo dvidešimt minučių. Marlboro gatve į kalvą pakilo dar keli automobiliai. Laukiančiųjų gretas papildė dar daugiau žmonių. Ogis apmetė, kad dabar čia susirinko bent keturi šimtai ieškančių darbo. Jei taip toliau, pačiu kukliausiu skaičiavimu, devintą valandą atsiverus durims už jų stovės du tūkstančiai žmonių.

Jei kas nors pasiūlys man kepsnių kepėjo vietą McDonald's restorane, ar sutiksiu?

Tikriausiai.

O jei patarnautojo, Walmart prekybos centre pasitinkančio pirkėjus?

Na, žinoma! Plati šypsena ir: *Kaip jums šiandien sekasi?* Ogiui dingtelėjo, kad pirkėjus pasitinkančiu patarnautoju galėtų pradėti dirbti iškart ir vykti į prekybos centrą tiesiai iš šios stovėjimo aikštelės.

Man sekasi bendrauti su žmonėmis, – tarė sau Ogis. Ir nusi juokė.

- Kas taip juokinga? – iš miegmaišio paklausė moteris.
- Nieko, – atsakė Ogis. – Žindykite kūdikį.
- Tai ir darau, – akivaizdžiai pralinks mėjusi tarė ji.

Pusę ketvirtos jis priklaupė, kilstelėjo miegmaišio atvartą ir pažvelgė į vidų. Susirangiusi, glausdama prie krūtinės kūdikį, Dženisė Krei giliai miegojo. Šis vaizdas Ogiui priminė *Rūstybės kekes**. Koks buvo tos merginos, knygos veikėjos, vardas? Tos, kuri paskui žindė vyrą? *Rodos*, – dingtelėjo Ogiui, – *ji buvo gavusi gėlės vardą*. Lilė? Ne. Pansi?*** Tikrai ne. Jis pagalvojo, kad turėtų priglausti delnus prie lūpų kampučių ir minios garsiai paklausti: **KAS IŠ JŪSŲ ESATE SKAITĖ RŪSTYBĖS KEKES?!**

Kai supratęs, koks absurdiškas jo sumanymas, Ogis vėl atsi-stojo, staiga kažkaip savaime prisiminė tą vardą. Roza. Mergina iš *Rūstybės kekių* buvo vardu Roza. Bet ne šiaip Roza, o *Roza iš Šerono*. Šis vardas lyg ir turėjo biblinį atspalvį, bet dėl to galvos Ogis nebūtų guldęs, mat nelaikė savęs uoliu Biblijos skaitytoju.

Jis vėl užmetė akį į miegmaišį, kuriame tikėjosi praleisti gū-džiausias nakties valandas, ir prisiminė Dženisės Krei žodžius, kad ji norinti atsiprašyti už įvykius Kolumbaine, už Rugsėjo 11-ąją ir už Barį Bondsą. Ji tikriausiai būtų paprašiusi atleisti ir už visuotinį atšilimą. Galbūt, kai viskas baigsis ir jiedu gaus darbus, – o gal ir negaus, niekada negali žinoti, – jis pakvies Dženisę drauge papus-ryčiauti. Ne į pasimatymą – anaipol! – tik kartu užkąsti plaktos kiaušininės su šonine. Paskui jiedu niekada daugiau nesusitiks.

* Turimas omenyje Johno Steinbecko romaną „Rūstybės kekės“.

** *Lily* (angl.) – lelija; *Pansi* (angl.) – našlaitė.

Prisirinko dar daugiau žmonių. Vora pasiekė pasipūtėliška *STOP* juosta apjuostomis gairėmis pažymėtą paskutinį posūkį. Pasibaigus gairėms ir juostai, darbo ieškantys žmonės ėmė sparčiai pildyti automobilių stovėjimo aikštelę. Ogi stebino ir trikdė tai, kad jie stovėjo visiškai tylūs. Tarsi būtų žinoję, kad nieko iš šio žygio nebus, tik laukę oficialaus tai patvirtinančio pranešimo.

Vėl plastelėjo vėjo plaikstomas plakatas.

O rūkas vis tirštėjo.

Prieš penktą ryto snūduriavęs Ogis patrepsėjo, išvaikė miegus ir susivokė, kad tamsą tirpdo blausi, tarsi sieninio žibinto skleidžiama šviesa. Ji nė iš tolo nepriminė nei poetų apdainuotos, nei senuose spalvotuose kino filmuose rodomos rausvapirštės aušros. Tai buvo tarsi aušros priešingybė – drėgmės prisodrinta šviesa, blyški kaip vakarykščio lavono skruostas.

Palengva jam prieš akis visa savo neskoninga XIX amžiaus aštuntojo dešimtmečio didybe iš benykstančios tamsos ėmė nirti rotušės pastatas. Ogis matė bene tris dešimtis vingių darančią žmonių vorą, kurios galą tebeslėpė rūko marška. Dabar šen bei ten jau galėjai girdėti kalbantis, o anapus durų per vestibulį žingsniuojantį pilką darbo kostiumą vilkintį durininką keli laukiantieji pasveikino kandžiomis replikomis.

– Kitose planetose rasta gyvybė! – šūktelėjo vienas iš jaunų vyrų, anksčiau įžūliai spoksojusį į Dženisę Krei. Jis buvo vardu Keitas Friasas, jam neseniai buvo nutraukta kairė ranka.

Šią šmaikščią pastabą palydėjo tylus juokas ir žmonės palengva išsiņeko. Naktis baigėsi. Plūstanti blausi šviesa drąsos jiems neįkvėpė, bet dabar lauke vis tiek buvo truputį geriau nei ką tik pralinkusiomis tamsiausiomis nakties valandomis.

Ogis vėl atsiklaupė ir priglaudė ausį prie miegmaišio. Išgirdęs negilų kvėpavimą ir ritmingą knarkimą, šyptelėjo. Gal jis be reikalo nerimavo dėl šios merginos? Ogis numanė, kad yra žmonių, kurie išgyvena – ir net klesti! – naudodamiesi nepažįstamųjų gerumu. Galbūt jo miegmaišyje su savo kūdikiu dabar snūduriuojanti jauna moteris yra viena iš tokių?

Ir Ogiui dingtelėjo, kad jiedu su Dženise Krei prie darbą siūlančių verslininkų stalų galėtų eiti kaip pora. Jei taip elgtųsi, gal darbdaviai, pamatę kūdikį, pirmiausia pagalvotų ne apie atsakomybės trūkumą, o apie bendrą tėvų atsidavimą mažylei? Dėl šio sumanymo Ogis nebuvo visiškai tikras, mat žmogiškosios prigimties klodų iki pašaknų dar nebuvo perpratęs, ir vis dėlto pasvarstė, kad tai įmanoma. Tad nusprendė, kai tik prabus, aptarti tai su Dženise, ir sužinoti, ką ji apie tai mano. Jiedu negalėjo tvirtinti, kad yra susituokę, – ji nemūvėjo sutuoktuvių žiedo, o jis savąjį nusiėmė prieš trejus metus, – tačiau galėjo sakyti, kad yra... – kaip ten dabar žmonės juos vadino? – partneriai.

Kas kelios sekundės stačią Marlboro gatvės įkalnę vis įveikdavo vienas kitas automobilis. Netrukus turėjo pasirodyti ir pėstieji, ką tik išlipę iš pirmo rytinio autobuso. Ogis beveik neabejojo, kad darbo vietų mugė prasidės šeštą valandą. Tirštame rūke atvažiuojančių automobilių beveik nebuvo matyti – tik priekiniai jų žibintai ir neryškūs už priekinio stiklo tūnančių žmonių siluetai. Išvydę didžiulį jau susirinkusiųjų būrį ir nusiminę, keli vairuotojai apsisuko, bet dauguma važiavo toliau, prieblandoje blėstant užpakalinių žibintų šviesoms, suko į stovėjimo aikštelę ir užėmė kelias dar likusias laisvas vietas.

Netrukus Ogis pamatė rūko gaubiamą automobilį, kuris nei sukosi, nei riedėjo toliau, į stovėjimo aikštelės galą. Neįprastai ryškiai šviečiantiems priekiniams jo žibintams iš šonų spingsojo dar ir geltoni rūko žibintai.

Kaip gražuolė iš paveikslėlio... – dingtelėjo Ogiui. – Juk čia mercedesas. Ką mersas pamatė darbo vietų mugėje?

Po kelių akimirkų jis sumetė, ar tik miesto meras Kinsleris nebus atvažiavęs režti kalbos Ankstyvų paukščių klubo nariams? Pagirti jų už drąsą ir už amerikiečiams įgimtą ryžtą niekada nepasiduoti. *Jei taip*, – pagalvojo Ogis, – *tai atrieidėjęs mercedesu, net ir senu, tikrai prašovė.*

Senyvas vyras, eilėje stovėjęs per kelis žmones prieš Ogi (Veinas Velandas, šioje žemėje gyvenantis paskutines minutes), tarė:

– Ar čia mersas? Atrodo kaip mersas...

Ogis jau žiojosi sakyti, kad taip, tai mersas, jo priekinių žibintų nesupainiosiu su jokiais kitais, tik staiga už prieblandoje skendinčio mersedeso stovinčio automobilio vairuotojas delno apačia nuspaudė įspėjamojo signalo jungiklį ir erdvę perskrodė ilgas, nekantrumo kupinas pypsnis. Didelio ryškio priekiniai mersedeso žibintai suspindo skaisčiau nei iki šiol, ore kybančius rūko lašelius apšvietė du puikūs baltos šviesos kūgiai ir mašina staiga šoko į priekį, tarsi šis įspėjamasis signalas būtų prilygęs skaudžiam pliaukštelėjimui per užpakalį.

– Ei! – nustebejęs šuktelėjo Veinas Velandas. Tai buvo paskutinis jo išstartas žodis.

Automobilis vis greitėdamas įlėkė į pačią darbo ieškančiųjų minios tirštynę, apsiaustą *STOP* juostomis. Vieni žmonės mėgino sprukti, bet prasiskinti kelią ir išsilaisvinti pavyko tik tiems, kurie stovėjo tolimajame eilės krašte. Stypsoję arčiau durų – tikri ankstyvi paukščiai – išsigelbėti neturėjo jokios vilties. Šie žmonės nustūmė ir nuvertė gaires, įsipainiojo į juostas, o tada ėmė beviltiškai grumdytis. Minia liulėjo kaip audros blaškomos jūros bangos. Vyresni ir menkesnio stoto žmonės parkrito ir buvo sutrypti.

Ogį kažkas šiurkščiai pastūmė kairėn, jis kluptelėjo, atsitiesė ir iš karto pajuto stiprų niuksą į nugarą. Kažkas mostaguodamas alkūne žiebė jam į skruostikaulį šiek tiek žemiau dešinės akies ir vieną jo regos lauko pusę apšvietė ryškiaspalviai Liepos 4-osios fejerverkai. Kita akimi jis matė mersedesą... ne nyrant iš rūko, o tarsi iš jo *materializuojantis*. Didelį pilką sedaną, galbūt *SL500* modelio, dvylikos cilindrų varikliu ir šią akimirką dvylika kaip vienas dirbo visu pajėgumu, net dūzgė.

Vėl stumtelėtas, Ogis suklupto prie miegmaišio, o mėgindamas stotis buvo apspardytas: pajuto spyrį į ranką, į petį ir į sprandą. Žmonės klykė. Jis girdėjo moterį šaukiant: *Atsargiai, atsargiai, jis nestoja!*

Ogis išvydo iš miegmaišio galvą kišančią Dženisę Krei ir sumaištį jos akyse. Ir jam vėl dingtelėjo, kad ši moteris panaši į kurmį, droviai žvelgiantį iš savo urvelio. Tiksliau, į kurmio patelę... baisiai susivėlusiais plaukais.

Jis keturpėsčias priropojo arčiau ir užgulė moterį, miegmaišį ir jame likusį kūdikį tuščiai vildamasis, kad taip pavyks juos apsaugoti nuo dvi tonas sveriančio vokiečių inžinierių kūrinio. Ogis girdėjo žmones klykiant, tačiau šiuos garsus vis labiau gožė didelio artėjančio sedano variklio riaumojimas. kažkas labai stipriai smogė į pakaušį, bet Ogis šio smūgio beveik nepajuto.

Dar liko laiko pagalvoti: *Pavaišinsiu Rozą iš Šerono pusryčiais.*

Dar liko laiko pagalvoti: *Gal jis pralėks pro šalį...*

Rodos, tai buvo didžiausia ir, ko gero, vienintelė jų viltis. Ogis pamėgino kilstelėti galvą ir pažiūrėti, ar ji pildosi, bet vaizdą užstojo didžiulė juoda padanga. Jis pajuto, kad moteris pirštais suspaudė jam dilbį. Ogiui dar liko laiko pasiguosti, kad mergaitė tebemiega. Ir tada laikas sustojo.